

Sygn. akt VII Ka 677/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Wojgienica

Sędziowie SO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

SO Zbigniew Paturalski

Protokolant st.sekr.sądowy Rafał Banaszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Marii Kuleszy-Chaleckiej

po rozpoznaniu w dniu 21 sierpnia 2013r.

sprawy **W. K. (1)**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a§2kk w zw. z art. 31§2kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 13 maja 2013r. sygn. akt II K 277/13

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uznając, iż zarówno wina jak i społeczna szkodliwość czynu przypisanego oskarżonemu nie są znaczne, na podstawie art. 66 & 1 kk i art. 67 & 1 kk postępowanie karne wobec W. K. (1) warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku - tytułem próby;

II. w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy;

III. kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. D. kwotę 420 zł. tytułem opłaty za obronę z urzędu wykonywaną w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60zł. tytułem podatku VAT od tej należności.

UZASADNIENIE

W. K. (1)oskarżony został o to, że w dniu 13 grudnia 2012r. w N. gm.D.kierował rowerem po drodze publicznej w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,17 mg/l oraz 1,21 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym zarzucanego mu przestępstwa dopuścił się mając znacznie ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 & 2 kk

- tj. o przestępstwo z art. 178a & 2 kk w zw. z art. 31 & 2 kk.

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 13 maja 2013r. w sprawie IIK 277/13 orzekł :

Oskarżonego W. K. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to, z mocy art. 178a & 2 kk w zw. z art. 31 & 2 kk skazał go zaś na podstawie art. 178a & 2 kk wymierzył mu karę grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

Na podstawie art. 69 & 112 kk i art. 70 & 1 pkt. 2 kk wykonanie kary grzywny warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 2 lat tytułem próby.

Zwolnił oskarżonego od kosztów postępowania w całości i orzekł o opłacie za obronę wykonywaną z urzędu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator, zaskarżając przedmiotowe orzeczenie w zakresie rozstrzygnięcia o karze, na niekorzyść oskarżonego.

Wyrokowi temu skarżący zarzucił obrazę przepisu prawa materialnego – art. 42 & 2 kk poprzez nie orzeczenie obligatoryjnego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia rowerów podczas gdy, dyspozycja art. 42 & 2 kk przewiduje orzeczenie obligatoryjnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa wymienionego w art. 42 & 1 kk był w stanie nietrzeźwości.

Stawiając ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej środka karnego poprzez orzeczenie wobec W. K. (1) zakazu prowadzenia rowerów na okres dwóch lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego tj. art. 42 & 2 kk zawarty w apelacji jest – w odniesieniu do treści wydanego wyroku- słuszny. Jednakże wynikający z tego zarzutu postulat zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec W. K. zakazu prowadzenia rowerów , w świetle całokształtu okoliczności przedmiotowej sprawy nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego, jak i kwalifikacji prawnej przypisanego mu czynu. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski są logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione. Wyrokując w przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy nie ustrzegł się jednakże oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego (do czego zresztą sam przyznał się w pisemnych motywach wyroku), które polegało na nie orzeczeniu obligatoryjnego – w przypadku wydania wyroku skazującego- środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów lub pojazdu określonego rodzaju.

Nie kwestionując zatem trafności zarzutu apelacyjnego Sąd Okręgowy doszedł jednak do przekonania, iż okoliczności podmiotowo-przedmiotowe niniejszej sprawy, a zwłaszcza mankamenty natury psychicznej, które zostały stwierdzone u oskarżonego (rzutujące na zakres jego winy) oraz fakt, iż kierował on „tylko” rowerem wskazują, iż stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu nie jest znaczny. Okoliczności te w powiązaniu z faktem, iż oskarżony w przeszłości nigdy nie wchodził w konflikt z prawem, jest osobą niekaraną (k.81) prowadzą do przekonania, iż wobec wymienionego zachodzą przesłanki określone w art. 66 & 1 kk.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy dokonał zmiany zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec W. K. (1) na okres roku – tytułem próby, uznając , iż rozstrzygnięcie w takiej postaci czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej i społecznej (art. 437 & 1 kpk). Jednocześnie mając na względzie bardzo trudną sytuację materialną oraz ogólnie życiową oskarżonego (oskarżony nie ma żadnego , istotnego majątku ani stałego źródła dochodu i utrzymuje się jedynie z renty socjalnej w kwocie 290 zł. miesięcznie, przy czym mieszka w niewielkiej wsi), dla którego rower jest de facto jedynym środkiem lokomocji, Sąd Okręgowy uznał, iż orzekanie zakazu kierowania rowerem byłoby w takim przypadku nadmiernym rygoryzmem, nie adekwatnym do wagi i okoliczności popełnionego

czynu. Z tych przyczyn sąd odwoławczy odstąpił od orzekania tego środka, który – co na marginesie odnotować należy – w przypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, ma charakter jedynie fakultatywny.

Z uwagi na zmianę zaskarżonego wyroku na korzyść oskarżonego, kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciążono Skarb Państwa (art. 636 & 1 kpk), zaś o opłacie za obronę z urzędu wykonywaną w tym postępowaniu orzeczono na podstawie art. 29 ust.1 ustawy Prawo o adwokaturze.